

har gjort to forsøg, som ikke rigtig er lykkedes, og nu kommer minister nummer tre med det tredje forsøg. Hvad er det lige, der gør, at ministeren tror, at nu er det lykkelige gang? Har erhvervet givet nogen tilkendegivelse over for ministeren om, at de vil tilslutte sig den her ordning? Og hvis det ender sådan, som det har gjort tidligere, hvorfor så ikke vælge en national ordning, som der egentlig er et flertal for i Folketinget?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Jamen jeg vil sige, at jeg tror, alle partier herinde er enige om at være skuffede over de danske fødevareproducenter og den danske detailhandel, for det er fuldstændig rigtigt: Vi har brugt lang tid på det her frivillige mærke, vi har indgået i en konstruktiv dialog med dem. Alle kan huske, at det startede ud som et trafiklys, altså rødt, gult, grønt, og det synes de var helt uacceptabelt. Så kom vi med et nyt forslag til det nuværende mærke: »Spis mest«, »Spis mindre«, »Spis mindst«. Det synes de sådan set var meget godt og fornuftigt, og det var også noget, de syntes de kunne arbejde videre med, og alligevel meddelte de os i januar måned, at de overhovedet ikke gider at tage det her nye mærke ind. Det synes jeg selvfølgelig ikke er godt og konstruktivt.

Kl. 16.50

Derfor synes jeg sådan set også, at vi frem for at bruge tid på at sidde og hyggesnakke med både erhvervet og detailhandelen nu skal gå ud og simpelt hen engagere forbrugerne i det her, appellere til forbrugerne om, at de, når mærket kommer på gaden til april, i hvert fald i første omgang via en hjemmeside, går ud og efterspørger det ude i butikkerne. Der skal vi bruge kræfterne.

Hvad skulle så gøre, at de lytter lidt mere til os? For det første tror jeg, at vi, hvis vi danner fælles front og får forbrugerne på banen, kan nå rigtig meget, for jeg ved, at virksomhederne og erhvervet har respekt for én ting, nemlig hvad deres kunder siger, og hvad deres kunder vil have. Det er det, de helt afgørende er afhængige af. Derfor er det at være på kundernes parti, og det er dem, vi nu skal gå ud og inddrage.

For det andet er man faktisk nået temmelig langt i EU. Jeg kan ikke sige, hvornår vi får det fælles obligatoriske EU-mærke, men trods alt er det i år, at mærkningsreglerne skal revideres, så

på den måde er vi i hvert fald nået et langt stykke videre.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Jeg vil vende lidt tilbage til den her artikel 30, som jo er den mulighed, som vi har for at komme igennem med en national ordning. Det virker underligt. Jeg har egentlig tænkt lidt over, at hvis man nu forestillede sig, at man ville have afprøvet et eller andet ved retten, og der så var en advokat, der sagde, at det skal du ikke gøre, for det har vi tabt på forhånd, så kunne vi altså i høj grad få reduceret antallet af retssager herhjemme. Der ville være færre retssager, hvis man bare havde den indstilling, der sagde: Det taber vi nok på forhånd, så vi giver op.

Det gør man jo ikke, men man afprøver tingene.

Hvad er det, der får ministeren til at lægge sig fuldstændig ned på ryggen med logrende hale, bare fordi EU har sagt noget? Hvorfor siger ministeren: Undskyld, EU, så tør vi ikke, vi skal nok gøre, som I siger, amen?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Først vil jeg sige, at jeg sådan set tror, at der kan være meget rigtigt i, at mange danske retssager godt kunne undværes, men sådan er det.

Vi er særlig opmærksomme på det heroppe. Vi vurderer, at det er fuldstændig usandsynligt, at vi ville kunne vinde sådan en sag, fordi vi jo i forvejen har fået henvendelser fra Kommissionen vedrørende vores sag om transfedtsyrer. Her er jo en direkte årsagssammenhæng, for det har dansk forskning direkte kunnet påvise. Derfor er vi også gået ind og har sagt til EU: Vi laver vores egne særregler her.

Det er et klokkeklart eksempel på, at vi kan sige: Transfedtsyrer medfører de og de sygdomme.

Den årsagssammenhæng kan vi ikke påvise her. Vi kan ikke sige til Kommissionen: Hvis danske fødevarer ikke er mærket med »Spis mest«, »Spis mindre«, »Spis mindst«, så har vi en meget stor fedmeepidemi i Danmark. Det er selvfølgelig en årsag blandt mange, men vi har ikke den altafgørende årsag, og det er det, der gør, at vi vurderer, at det er fuldstændig usandsynligt, at vi ville kunne bruge det som undskyldning.